

Arrest

nr. 211 302 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSERET
Bischoffsheimlaan 36
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2018, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die *loco* advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient een aanvraag in voor een visum lang verblijf-studente dat haar op 9 september 2016 wordt toegekend.

Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een A-kaart verlengd tot 30 september 2018.

Op 2 november 2017 is haar dochter geboren.

Op 7 december dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in haar hoedanigheid van moeder van een minderjarige burger van Belgische nationaliteit.

Op 5 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 juni 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.12.2017 werd ingediend door:

*Naam: N. A. Voornamen: I. J. Nationaliteit: Kameroen
Geboortedatum: (...)1985 Geboorteplaats: Douala Rr: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Het verblijfsrecht dient geweigerd te "worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden aan EU-burgers en hun familieleden wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.*

Op 7.12.2017 werd op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door N. A. I. J., geboren op (...)1985 te Douala (Kameroen). Deze aanvraag werd ingediend op grond van een verwantschap met een 'Belgisch' kind, zijnde S.-W. W. K. (...).

Gelet op het ongunstig advies dd. 27.04.2017 van de Procureur des Konings te Halle-Vilvoorde, waarin het volgende is opgenomen:

Betreft: verzoek erkenning S. W. W. K.

Op basis van de resultaten van het politieel onderzoek en het dossier blijkt uit een geheel van omstandigheden dat hier sprake is van het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het kind te laten erkennen door S. W. P.-R.. Dit blijkt onder meer uit:

- De moeder weet weinig of niks over de vader van haar kind;*
- Aangaande de seksuele relaties die ze had op het ogenblik van de verwekking blijft ze vaag;*
- De man had een relatie op het ogenblik dat het kind werd verwekt;*
- Mijnheer stond niet achter de zwangerschap maar mevrouw heeft deze verder gezet ondanks het feit dat ze zelf zegt dat ze er niet aan toe was, geen financiële middelen had en niet op de bijstand van de vader kon rekenen;*
- Mijnheer is ambtshalve afgevoerd en is niet aan te treffen;*
- Mevrouw geeft geen informatie over haar andere kinderen die nog in Kameroen verblijven;*
- Mevrouw gebruikt volgens eigen zeggen een smoes om mijnheer ertoe te brengen haar te bezoeken aangezien hij totaal geen interesse toont;*
- Er is nauwelijks of geen band tussen de erkenner en de moeder en het kind;*
- Mijnheer draagt nog emotioneel noch financieel bij in de opvoeding van het kind;*
- Er zijn totaal geen stavingsstukken die een relatie van beide vermoedelijke ouders aantonen noch het feit dat mijnheer de vader van het kind zou zijn. Er staat in ieder geval geen bezit van staat van het kind naar de vader toe vast*

Op basis van deze gegevens adviseert mijn ambt negatief in verband met de erkenning van S.-W. W. K. door S.-W. P.-R..

Samengevat moet worden vastgesteld dat het onderzoek van het parket heeft uitgewezen dat hier sprake is van een schijnerkenning/frauduleuze erkenning. Concreet wil dit zeggen dat de erkenning van

de Belgische vader van het kind erop gericht was een verblijfsrechtelijk voordeel voor zowel het kind als betrokkene te creëren. De erkenning is helemaal niet gebeurd 'in het belang van het kind' opdat het een vaderlijke afstamming zou hebben en/of opdat de vader zich zou kunnen ontfemen over het kind en mee zou kunnen instaan voor de opvoeding van het kind (zowel financieel als emotioneel). Uit het onderzoek blijkt immers dat de vader helemaal zijn vaderlijke plichten niet opneemt en betrokkene daar ook geen graten in ziet. Nergens uit het onderzoek blijkt dat zij enige stappen zou hebben ondernomen om de vader op zijn plichten tegenover het kind te wijzen en bvb alimentatie en bezoekrecht te bewerkstelligen.

Uit de gegevens van de geboorteakte blijkt expliciet dat de erkenning gebeurd is op basis van mevrouw haar verklaring. Deze handeling is in strijd met de Belgische openbare orde gezien ze er op gericht was een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

De dienst vreemdelingenzaken wenst dan ook, in overeenstemming met het advies van het parket, geen verblijfsvergunning uit te reiken aan mevrouw op basis van een geboorteakte die een frauduleuze erkenning bevat.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met paragraaf 2 van art. 43 van de wet van 15.12.1980. Mevrouw is houder van van een A-kaart als studente en is dientengevolge al sinds december 2016 gemachtigd om in België te verblijven. Deze beslissing doet helemaal geen afbreuk daaraan. Voor zover zij haar verblijf als studente' wenst verder te zetten, staat het haar vrij dit te doen. Mevrouw haar leeftijd kan bezwaarlijk worden aangehaald als een reden om deze beslissing niet te nemen. Mevrouw is bijna 33 jaar, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat zij het verblijfsrecht als moeder van een 'Belgisch' kind niet zou mogen geweigerd worden gezien haar leeftijd. Verder is ons niets negatiefs bekend betreffende haar medische situatie. Mevrouw heeft zich overeenkomstig de informatie in het dossier moeten wenden tot het ocmw om in haar bestaansmiddelen te voorzien, er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat zij economisch geïntegreerd is en daarom deze aanvraag niet mag geweigerd worden. Betreffende haar sociale en culturele integratie is ons niets bekend.

Wat betreft haar gezinssituatie wordt betwist dat de vader de werkelijke vader is van het kind (zowel biologisch, feitelijk als juridisch). Vandaar dat de toekenning van de Belgische nationaliteit aan het kind eveneens onterecht is en er dus geen sprake kan van zijn dat het Belgisch kind zich gedwongen zal zien om het Belgisch grondgebied te verlaten omdat de moeder geen verblijfsrecht krijgt als gezinslid. Immers is mevrouw enerzijds nog houder van het verblijfsrecht als studente, anderzijds werd de Belgische nationaliteit onterecht toegekend aan het kind. Het belang van het kind wordt ook niet geschaad door het te scheiden van zijn vermeende vader, immers deze blijkt geen enkele band te hebben met het kind. Het recht om zijn of haar ouders te kennen of door hen te worden verzorgd lijkt hier dan ook niet van toepassing.

Tenslotte wat betreft betrokkenes banden met het land van herkomst. Mevrouw is amper 2 jaar in het Rijk waardoor het redelijk te stellen is dat zij haar moedertaal nog steeds beheerst en nog voldoende vertrouwd is met haar land van herkomst en haar familie/vrienden aldaar, opdat zij zich bij terugkeer weer makkelijk zou kunnen aanpassen. Uit het aangehaalde advies van het Parket blijkt dat mevrouw nog drie kinderen heeft die in Kameroen verblijven bij hun oma. In die zin kan hereniging met de kinderen aldaar, bezwaarlijk als iets nadeligs worden beschouwd.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 40ter, 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van het recht van verdediging, van het hoorrecht en van artikel 41, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Tevens voert verzoekster de manifeste appreciatiefout aan.

Ter adstrueren van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Première branche : les conditions de l'article 40 ter sont remplies

En ce que la requérante a déposé tous les documents nécessaires pour une demande de titre de séjour en tant qu'auteur d'un enfant belge.

Alors que, la partie adverse est tenue d'attribuer un titre de séjour sur base de l'article 40ter dès que les conditions sont remplies.

L'article 40 ter de la loi du 15.12.1980 prévoit que le père ou la mère d'un enfant mineur belge a le droit au séjour, à la condition de présenter un document d'identité valable (en l'espèce le passeport), l'acte de naissance de l'enfant duquel il ressort qu'il a la nationalité belge et la preuve de l'unité familiale, ce qui ressort généralement du contrôle du domicile effectué par l'agent de quartier.

D'autres conditions ne sont pas énumérées par la loi ou les arrêtés royaux.

La requérante a déposé tous ces documents. Ce n'est pas contesté par la partie adverse.

Par conséquent, la requérante remplit les conditions pour qu'un titre de séjour en tant qu'auteur d'un enfant mineur belge lui soit remis. En prenant une décision de refus, la partie adverse motive de manière erronée et viole les articles 40 ter et 62 de la loi du 15.12.1980.

Deuxième branche : la fraude n'est pas établie légalement, l'Office des étrangers n'étant pas compétent pour remettre en question la filiation

L'enfant est belge de par sa filiation à l'égard de son père. Il n'est pas de la compétence de l'Office des étrangers de remettre en question la filiation et la nationalité de l'enfant, la filiation paternelle ne pouvant être remise en question que par un jugement définitif au terme d'une procédure contradictoire. Ce qui n'est pas le cas.

La filiation paternelle ne peut être remise en question que dans le cadre de deux procédures civiles : En amont, au moment de la reconnaissance de paternité, ou en aval après que celle-ci ait été effectuée.

En amont, l'article 330/1 du Code Judiciaire permet à l'Officier de l'Etat civil, au moment de la déclaration de reconnaissance de paternité, de refuser d'établir un lien de filiation en cas de fraude, c'est à dire lorsque la reconnaissance n'a pas d'autre but manifeste que l'obtention d'un droit de séjour.

Il est rédigé comme suit : [En cas de déclaration de reconnaissance, il n'y a pas de lien de filiation entre l'enfant et l'auteur de la reconnaissance lorsqu'il ressort d'une combinaison de circonstances que l'intention de l'auteur de la reconnaissance, vise manifestement uniquement l'obtention d'un avantage en matière de séjour, lié à l'établissement d'un lien de filiation, pour lui-même, pour l'enfant ou pour la personne qui doit donner son consentement préalable à la reconnaissance.]

Cet article est entré en vigueur en date du 1er avril 2018, soit après la rédaction de l'acte de naissance de l'enfant. Il est dès lors sans pertinence dans le cas d'espèce.

Secundo, il est également possible de contester la paternité après coup, mais cette contestation doit être tranchée par le Tribunal de la famille. Le code civil régleme la matière aux articles 331 et suivants. Il ressort très clairement de ces disposition que le Tribunal de la famille est le seul compétent pour statuer sur cette question. Ainsi l'article 331 septies §1 est formulé comme suit : « Les tribunaux de la famille statuent sur les conflits de filiation que la loi n'a pas réglé en déterminant par toutes voies de droit la filiation la plus vraisemblable »

A ce stade, aucun jugement du tribunal de la famille n'a contesté la filiation paternelle de l'enfant, et aucune action n'est introduite à la connaissance de la requérante par le parquet. Dès lors, il ne peut être considéré à ce stade que la requérante a commis une fraude.

Ni l'office des étrangers ni Votre Conseil ne sont compétents pour remettre en question un acte de l'état civil.

En refusant le droit de séjour sur base d'une prétendue fraude alors qu'aucun jugement n'est intervenu pour établir cette fraude en contestant la filiation paternelle, la partie adverse viole non seulement l'art. 47 et l'article 40 ter mais également motive erronément sa décision et viole de ce fait l'art. 62 de la loi du 15 décembre 1980.

Troisième branche : Violation des droits de la défense de la requérante

La partie requérante n'a pas eu l'occasion de se défendre par rapport à l'avis du procureur du roi. Rappelons que ce document a été établi de manière unilatérale et est l'unique document sur lequel la partie adverse se base pour refuser le séjour à la requérante.

La partie requérante devrait avoir la possibilité de faire valoir ses moyens de défense dans le cadre d'une procédure contradictoire ce qui n'a pas été le cas.

Dès lors, la partie adverse a violé le principe général du droit à la défense, en ce compris le droit à être entendu."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 8 van het EVRM;*
- artikel 22bis van de Grondwet;*
- artikel 40ter, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- de rechten van verdediging;*
- het hoorrecht;*
- artikel 41, §2 van de Grondrechten van de EU.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 1 tot en met 4 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gehouden zou zijn tot afgifte van een verblijftitel op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, nu de verzoekende partij zou voldoen aan alle voorwaarden van voormelde bepaling.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij met haar kritiek volledig voorbij gaat aan de inhoud van artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet; bepaling die de wettelijke basis vormt van de in casu bestreden beslissing.

Artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid."

Aangezien door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd vastgesteld dat de verzoekende partij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op grond van artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden weigeren zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste onderdeel van het eerste middel van de verzoekende partij mist dan ook juridische grondslag."

2.3 Verzoekster betoogt dat zij alle noodzakelijke documenten heeft ingediend en voldoet aan de voorwaarden tot het bekomen van een verblijfsrecht als ouder van een Belgisch kind. De verwerende partij heeft niet de bevoegdheid om de afstamming en de nationaliteit van het kind te betwisten. Artikel 330/1 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) beschrijft de procedure waarop de erkenning kan worden geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. *In casu* is dat niet gebeurd. De afstamming kan ook nadien worden betwist, doch de vernietiging van de erkenning kan enkel door de familierechtbank worden uitgesproken. Op het ogenblik van de bestreden beslissing was er geen sprake van de vernietiging van de vaderschapserkenning. Verzoekster kan aldus niet van fraude worden beticht. Verweerder heeft niet de bevoegdheid om de burgerlijke akte te betwisten. Ten derde heeft verzoekster geen verweer kunnen voeren tegen het ongunstig advies van 27 april 2017 van de procureur des Konings. Verzoekster is daaromtrent niet gehoord.

De Raad stelt vast, samen met verzoekster dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 43, § 1 van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Verweerder verduidelijkt in de nota met opmerkingen: *“Aangezien door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd vastgesteld dat de verzoekende partij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op grond van artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden weigeren zonder bevel om het grondgebied te verlaten.”*

In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar het onderzoek van het parket dat een negatief advies geeft in verband met de erkenning van de vaderlijke afstamming omdat er sprake is van schijnerkenning of frauduleuze erkenning.

Verzoekster wijst op de door haar ingediende documenten, meer bepaald de geboorteakte waaruit blijkt dat de afstamming vast staat.

Zij wijst erop dat artikel 330 van het BW bepaalt op welke manier de betwisting van een erkenning kan worden gevoerd en dat conform artikel 138bis, § 1 van het Gerechtelijk Wetboek het Openbaar Ministerie de nietigverklaring van de erkenning kan vorderen indien hij/zij van mening is dat er sprake is van een schending van de openbare orde en/of wetsontduiking. Zij wijst erop dat op geen enkel ogenblik de erkenningsakte werd betwist en dat het parket geen vordering tot nietigverklaring van de erkenningsakte heeft gevraagd.

Uit het afschrift van de geboorteakte van S-W, W. K. blijkt dat het kind van verzoekster werd erkend door de heer S-W, P-R, van Belgische nationaliteit. De Raad wijst erop dat de geboorteakte van 6 november 2017 een authentieke akte betreft (artikel 327 van het BW), verleden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Ukkel. De vaderlijke erkenning stelt de afstammingsband tussen de erkenner en het kind vast en raakt daarmee de openbare orde, ze heeft een declaratief karakter en werkt *erga omnes* (Cass. 28 januari 1988, Arr.Cass. 1987-88, 665).

Verzoekster wijst er terecht op dat de betwisting van de erkenning van vaderschap wordt geregeld door het Burgerlijk Wetboek. Artikel 330/1 van het BW bepaalt: *“Er is, ingeval van aangifte van erkenning, geen afstammingsband tussen het kind en de erkenner wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van de erkenner, kennelijk enkel gericht is op het voor zichzelf, voor het kind of voor de persoon die zijn voorafgaande toestemming voor de erkenning moet geven, bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van een afstammingsband.”* De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert in dat geval de erkenning te acteren (artikel 330/2 van het BW) en/of de procureur des Konings vordert de nietigheid van de erkenning (artikel 330/3 van het BW).

Te dezen blijkt echter niet dat de erkenning van vaderschap van het minderjarige kind van verzoekster wordt betwist door één van de in artikel 330 van het BW bepaalde belanghebbenden, noch door het Openbaar Ministerie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de procureur des Konings de nietigverklaring van de erkenning zou hebben gevorderd voor de familierechtbank. Nog minder blijkt dat de erkenning van vaderschap door de bevoegde rechtbank zou zijn vernietigd.

Door zich niettemin over de betrokken erkenning uit te spreken als zou deze erkenning niet gericht zijn op het creëren van een afstammingsband en een “frauduleuze erkenning” of schijnerkenning betreffen, gaat de gemachtigde dan ook op onaanvaardbare wijze voorbij aan de vaststaande afstammingsband tussen het kind van verzoekster en de Belgische vader en miskent hij de bewijswaarde *erga omnes* van de geboorteakte van het kind. De Raad benadrukt dat het de gemachtigde niet toekomt om de erkenning van vaderschap, en dus de afstamming langs vaderszijde, geacteerd door de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand, naast zich neer te leggen door deze af te doen als een ‘frauduleuze erkenning’. Het feit dat de gemachtigde zich met betrekking tot deze vaststelling steunt op bepaalde niet-betwiste feiten, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verweerder volhoudt in de verweernota dat hij met toepassing van artikel 43, § 1 van de vreemdelingenwet, wegens het gebruik door verzoekster van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of fraude of andere onwettige middelen, het verblijf van meer dan drie maanden mag weigeren, kan hij niet worden gevolgd. Immers betreft de erkenning van vaderschap, vastgelegd in een Belgische authentieke akte, de afstamming en dus de staat van personen en zij werkt *erga omnes* zolang de bevoegde rechter niet de nietigverklaring van de erkenning heeft uitgesproken en deze nietigverklaring werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Verweerder kan dan ook niet laten uitschijnen dat zij te dezen bevoegd zou zijn om op basis van het geheel van de omstandigheden vast te stellen dat er een schijnerkenning/frauduleuze erkenning plaats vond zodat er sprake is van fraude met als doel een verblijfsrecht voor verzoekster te bekomen. Immers heeft verweerder zodoende onmiskenbaar de bewijswaarde van een rechtsgeldige geboorteakte miskend.

De aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een verder onderzoek van de overige middelenonderdelen dringt zich dan ook niet op.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2018, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN